

Розділ перший

Голлі пильно стежила за дорогою, що вела через Північний Девон, а її сестра сиділа із заплющеними очима, зіпершись головою на вікно. Користі від неї було мало, адже саме Лілі мала б не давати Голлі заснути під час довгої дороги з Лондона до маленького котеджу посеред бісової пустки, який їхні батьки винайняли на Різдво. І саме зараз Голлі почувалася зле. Попри холодне вологе повітря, в маленькій батьківській «Фієсті» було спекотно, різдвяні пісні по радіо заколисували її багаторазовим повторенням, та й вони вже забули про свою гру «Вгадай ім'я».

І яка ж це взагалі головна дорога? Всі ці звивисті повороти унеможливлювали безпечну швидкість понад сорок миль на годину. Голлі хотілося випити кави, але ознак бодай якоїсь заправки не було видно вже давно. Втім, вона не могла не визнати, що тут гарно. Обабіч дороги росли живоплоти, які виглядали голими без листя, але, без сумніву, навесні та влітку вони сповнені життя, а за ними нескінченно тягнулися поля. Під сірим грудневим небом усе це виглядало надзвичайно похмурим і майже неземним.

Біля наступного знаку, що вказував на найближче село, Голлі повернула праворуч, від чого Лілі сіла, несамовито кліпаючи очима.

— Що ти робиш?

— Мені потрібен кофеїн; я хочу знайти місце, де можна зупинитися.

Лілі зморщила ніс, однак більше не заперечувала, коли вони в'їжджали в село. Воно кипіло життям — куди більше, ніж Голлі очікувала. Можливо, це тому, що був Святвечір: тут, як і в Лондоні, всі в останню хвилину робили покупки. На центральній вулиці, як припустила Голлі, висіли різдвяні гірлянди, а навпроти годинникової вежі на зеленій галявині стояла велетенська ялинка. «Міні-версія Біг-Бена», — подумала Голлі, тихенько пирхнувши про себе.

Одразу за годинником вона побачила кав'ярню, блимнула покажчиком повороту і припаркувалася на дорозі біля неї, на що машина, що їхала позаду, подала звуковий сигнал.

Лілі насупилася.

— Тут не можна зупинятися — немає місця для паркування.

— Я не витримаю ще сорок п'ять хвилин без кофеїну, — заперечила Голлі.

— Ти ж хотіла вести машину всю дорогу, — зауважила Лілі.

— Я не кажу, що не хочу їхати, я кажу, що мені потрібна кава. До того ж, — додала вона, — у твоєму стані ти не можеш сісти за кермо. — Вона поплескала Лілі по крихітному животу, який лише починав вимальовуватися.

— Я вагітна, а не хвора, — пробурмотіла Лілі.

— А хіба ти не можеш бути й тією, й іншою? — солодко запитала Голлі, і Лілі легенько вдарила її по руці.

— Будь чемною. Я оплачую.

— Але гроші я тобі поверну.

Проте вона не була абсолютно впевнена, як саме вона збирається це зробити. Вона забула свою банківську

картку, виходячи з дому в останній момент, бо, за словами Лілі, *так і не навчилась збиратись завчасно*. Але насправді це не мало значення. Вона не могла дозволити собі цю сімейну подорож. Після двох років спроб і невдач заробити гроші як художниця — вона помилково думала, що це буде легко, адже вона закінчила один із найкращих мистецьких університетів країни — вона здалася й отримала диплом, здобувши кваліфікацію вчителя і заслуживши схвальні кивки батьків та розсудливої сестри. Однак, поки вона не влаштувалася на роботу вчителькою, їй довелося жити з батьками з їхньої доброї волі.

— Тут не можна паркуватися, — повторювала Лілі, ледве стримуючи багатостраждальне зітхання. — У тебе переднє колесо на подвійній жовтій лінії, де не можна ставити машину.

— Та ніхто цього не помітить, ходімо.

— Голлі, — твердо сказала Лілі голосом відповідальної старшої сестри. Але та вимкнула двигун.

— Ходімо, ми лише на дві хвилини. До того ж подивися, як тут все по-різдвяному!

І справді — зовні висіла дошка з різдвяними пропозиціями, серед яких був апетитний сендвіч з камамбером і журавлиною, а збоку від нього — намальований крейдою сніговик. Над входом висіла омела, а вікна були прикрашені сріблястою мішурою. На низькому солом'яному даху висіли казкові гірлянди, що надавали закладу чудового замиського вигляду: тут так і хочеться згорнути калачиком з гарячим шоколадом і гарною книжкою. Для Голлі Різдво завжди було однією з найулюбленіших пір року — можливо, тому, що вона відчувала потребу відповідати своєму імені, — але зовсім не різдвяні чари були причиною того, що Голлі дедалі більше тягнуло до кав'ярні. Окрім бажання випити кави й покінчити

з цим, вона була заінтригована назвою закладу: Кав'ярня «Споглядання світанку». Це був натяк на відому картину Моне, а будь-яка кав'ярня, названа на честь витвору мистецтва, має бути хорошою.

Поступившись, Лілі вийшла з машини й попрямувала за сестрою на тротуар, сховавши руки в кишені пальта, через що Голлі пошкодувала, що не витягла пальто з багажника. Ідучи пліч-о-пліч, вони виглядали настільки схожими, що могли б видатися близнючками, навіть попри чотирирічну різницю у віці між ними. А все через руде волосся — маленькі руді близнючки. Волосся Голлі виглядало більш розпатланим, ніж у Лілі, хоча це, мабуть, тому, що сестра ревно приборкувала його всілякими модними засобами, тоді як максимум, на який була спроможна Голлі — це зібрати його у вузол, коли воно її дратувало.

«Я сама розпоряджаюся своєю рудою гривною, — сказала вона, коли Лілі намагалася змусити її розчесати й випрямити волосся перед сьогоднішнім від'їздом. — Я як Аріель із «Русалоньки».

«Не всі руді можуть бути Аріель, — зітхнувши, зазначила Лілі — безсумнівно, тому, що вони обидві в дитинстві наслухалися порівнянь із русалонькою у свою адресу більше, ніж достатньо. — І взагалі, Аріель розчісується. Вона буквально завжди розчісує його виделкою чи ще чимось».

«Ну, як ти сказала, не всі руді можуть бути Аріель».

Але справа не лише у волоссі. У них були однакові вилиці, однакові гострі щелепи, однакові дугоподібні брови (навіть попри те, що Лілі постійно їх вищипувала). Відрізнялися лише очі — у Лілі вони були карими, а у Голлі — яскраво-зеленими.

Голлі проштовхнулася у двері кафе, не зосереджуючись на тому, що вона робить, бо її погляд одразу ж

привернула розкішна картина, що висіла у дверях, — мистецтво, яке миттєво приковує до себе увагу. На ній тропічний ліс був зображений так, як вона ніколи раніше не бачила — сміливо й абстрактно, у яскравих кольорах, що кричали про життя. Вона хоче цю картину собі — такою була її перша думка. Вона хотіла повісити її навпроти свого ліжка, щоб щоранку прокидатися і вбирати в себе її яскраву енергію. Її другою думкою було те, що вона мала рацію щодо кафе — адже воно мало не лише мистецьку назву, а й справжнє мистецтво всередині, і це було...

Її друга думка обірвалася, коли вона врізалася простісінько в чийсь напрочуд тверді груди. Вона встигла відчутти свіжий запах щойно випраної та випрасуваної сорочки, а також сильніший деревний запах, перш ніж її руку обпекло жаром. Вона зойкнула і відсмикнула руку назад.

Вона голосно вилаялася в той самий час, як низький голос промовив:

— Ісусе Христе!

На землю впало щось важке з двома стаканчиками кави.

Голлі відсахнулася від незнайомця, через що послизнулася на рідині, яка залила дерев'яну підлогу, змахнула руками, але потім опанувала себе, ледве втримавшись на ногах. Вона відкинула волосся назад одним розлюченим рухом, перш ніж подивилася в обличчя чоловікові. І, Боже, це обличчя. Вона хотіла виліпити це обличчя. Оживити його в глині, зафіксувати виразні контури, гостру лінію підборіддя, темні очі, ніс, трохи зсунутий від центру, що робило його ще більш досконалим.

Але в її венах стрімко розливався гарячий сором.

— Якого біса! — вигукнула вона, від чого на неї озирнулося кілька людей, у тому числі жінка за прилавком,

яка вдивлялася в металевий глечик з молоком, що зби-
валося в піну. — Я ж могла отримати опік!

Від гарячої кави її шкіру захистив лише джемпер —
різдвяний, чорний, з написом у блискітках «*Нехай Різдво
почнеться*» — спереду.

— Ви жартуєте? — вигукнув чоловік. — Це ж ви в ме-
не врізалися! Чому б вам не дивитися, куди ви йдете? —
Його гарне обличчя напружилось, коли він втягнув пові-
тря, дивлячись на безлад на підлозі, де дві кави — одна
з молоком, інша без нічого — вже точно не підлягали
порятунку. Там же лежав його портфель, одна із застібок
якого була розстебнута. Справді, портфель? Хто ходить
із портфелем у переддень Різдва? Крім того, він був одяг-
нений у костюм, який сидів на ньому ідеально, чого вона
не могла не помітити.

Голлі насупилася і відкрила рота, щоб огризнути-
ся — автоматична реакція — але відчула легкий дотик
на своїй руці. Вона подивилася на Лілі, яка кинула їй
багатозначний погляд. Погляд, який вона бачила багато
разів раніше.

Голлі змусила себе заспокійливо вдихнути. Лілі мала
рацію.

— Мені шкода, — грубо сказала вона. — Я не диви-
лася, куди йшла. — Її слова прозвучали жорстко і не-
зграбно.

— Ясна річ, — пробурмотів він.

Хоча її запал палав, а слова «*Ну, я ж сказала, що мені
шкода!*» намагалися вирватися назовні, вона все ще відчу-
вала, що Лілі спостерігає за нею. Тож вона змусила себе
підняти голову, щоб зустрітися поглядом з чоловіком.
Що було помилкою, бо від його карих очей — схожих на
чорну каву, подумалося їй, хоча, можливо, це порівняння
виникло через місце, де вони знаходилися — неможливо

було відвести погляд. Ці очі було важко прочитати, на
відміну від її власних, які, як їй неодноразово казали,
завжди видавали всі її емоції. Його щелепа була міцно
стиснута, наче він теж стримував у собі слова, які хотів
вихлюпнути на неї. І коли він підняв руку, щоб провести
по волоссю — темно-каштанових кучерях, які підкрес-
лювали решту його рис — вона помітила, що його біла
сорочка вкрита плямами кави. Упс.

Вона зморщила ніс.

— Мені справді шкода. Я розгубилася. — Вона по-
казала рукою на картину, яку розглядала, і його вираз
обличчя пом'якшав.

— Мені вона теж подобається. Змушує думати про...
життя. — Він зробив такий вираз обличчя, ніби це про-
звучало безглуздо, і відкрив рот, ніби хотів сказати щось
інше, але Голлі його перебила.

— Саме так. Вона така яскрава. — Вона безпорадно
знизала плечима, відчуваючи, як погляд Лілі пропікає їй
спину. — Я не могла відвести погляд і... — вона жестом
показала на нього і на каву, що пролилася на підлогу.

— Взагалі-то вони продаються. Картини. — Він об-
вів рукою кав'ярню, в якій, як вона усвідомила із запіз-
ненням, панував гомін, і помітила ще кілька картин на
стінах. Вона засумнівалася, чи коли-небудь зможе дозво-
лити собі бодай одну з них. Але все ж таки кав'ярня, яка
водночас була і галереєю, — це досить круто.

Лілі прочистила горло поруч із Голлі.

— Хочеш, я принесу нам щось попити?

— Ні, — сказала Голлі, — ти сиди. Я принесу.

Лілі почухала обличчя.

— Я ж казала тобі, я не...

— *Сиди*, — твердо повторила Голлі, і Лілі зітхнула,
збираючись присісти за найближчий вільний столик,